

Barbara Cartland

Ematiigri taltsutus

Barbara Cartland

THE TAMING OF A TIGRESS

1989

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud OÜ Nonparell

Toimetanud Tiiu Sulsenberg

Korrektor Inna Viires

© 1989 by Barbara Cartland

All rights reserved.

© 2006 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10387

ISBN 978-9949-20-019-1

Kirjastuse AMOR kõiki raamatuid võite osta Interneti-poest aadressil www.ersen.ee

Autori märkus

*N*agu olen selles romaanis kirjutanud, alustas Astley oma tsirkust Westminsteri silla juures.

Hiljem sai sellest nelja loožirea ja lavaga amfiteater, mille keskel oli tsirkuseareen.

See oli maailmaime ning pea sajandi jooksul tõi koha omanik siin lavale kõige tavatumaid ja huvitavamaid ilmalikke melodraamasid.

India juveelid on muinasjutulised ning paljudel maharadžadel ja printsidel olid oma isiklikud kaevandused.

Hyderabadi maharadžal, kes oli väidetavalt maailma kõige rikkam mees, oli isiklik teemandikaevandus, mida ma Hyderabadis käies nägin.

Just siit kaevandusest on pärit maailma kõige suurem teemant, mille mõõtmed on võrdsed kanamuna

omadega. Koh-i-Noori nime all tuntuna on see nüüd Briti kroonijuveelide hulgas.

Hyderabadi järel on kõige muljetavaldavamad Baroda maharadžade juveelid. Maharadža täkk kandis smaragdidest vööd.

Kaparhala maharadža kandis oma turbanil kolmest tuhandest teemandist ja pärlist klambrit, samas, Patiala maharadža oli veelgi suurejoonelisem.

Talle oli kaela riputatud viis teemantidest ja smaragdist keed, ta kandis teemantidest vööd ning salli kinnitas neljatolline* smaragd.

Nende lapsed mängisid smaragdidega, mis olid pantri silmade suurused ja pildusid pärleid laiali, justkui oleks need olnud konfetid.

Üks India prints nõudis, et tema naine kannaks voorusvööd. Naine nõustus sellega üksnes juhul, kui vöö on tehtud teemantidest!

*1 toll – 10,16 cm

Esimene peatiikk

1826

„*T*e tahate öelda, et lükkate mu ettepaneku tagasi?”
Wrexhami hertsogi hääles oli umbusklik toon.

Ta justkui ei oleks suutnud uskuda, et midagi seesugust on võimalik.

„Mul on kahju, kui see teid ärritab,” vastas Malvina Maulton, „aga mu vastus on eitav!”

Hertsog vaatas talle hämmingus otsa ning ütles seejärel:

„Nojah, selles, et olete mind pagana lolliks teinud, ei ole mingit kahtlust!”

Malvina ei vastanud.

Mees kõndis akna alla ning jäi eemaloleval pilgul aeda vaatama.

„Kõik mu sõbrad olid üpris kindlad, et teil oli kavvas mu ettepanek vastu võtta,” ütles ta, rääkides poole-nisti iseendaga.

„Te mõtlete neid noori idioote, kes istuvad White'i klubis, joovad liialt bordood ja kellel ei ole midagi paremat teha, kui totraid kihlvedusid sõlmida?” ütles Malvina põlastavalt. „Ma oletan, et te olite tõenäoline favoriit.”

„Olin!” sõnas hertsog kibedalt. „Kui te Waddingtoni tagasi lükkasite, olid nad üsnagi kindlad, et ootate hertsogit.”

„Aga ei oota!” vastas Malvina. „Võite oma sõpradele öelda, et raha kasutamiseks on hulgaliselt paremaid võimalusi, kui raisata seda minuga seotud kihlvedudele!”

Seda öeldes kõndis ta elutoast välja ning lõi ukse järsult kinni.

Kui ta mööda suursugust treppi oma magamistoa poole liikus, mõtles ta endamisi, et see on juba talumatu.

Ta oli rikas.

Ja nagu paistis, ei olnud kellelgi Londonis mitte midagi paremat teha, kui spekulierida selle üle, kellega ta abiellub.

Ta läks mööda koridori edasi ja avas oma buduaari ukse.

Ematiigri taltsutus

Malvina teadis, et ta vanaema puhkab pärast banketti.

Daresbury krahvinna istus akna all diivanil, tema jalgu kattis imepeene tikandiga hiina rätik.

Kui tütreütär sisenes ja talle naeratas, vaatas krahvinna üles.